

Α! ΚΑΠΟΙΑ ΛΟΓΙΑ...

"Α! Κάποια λόγια... Μέσα στάνθοκλάδια
κελαϊδάτε για μᾶς, ώραϊα πουλιά,
τὰ μιλημένα λόγια εἶναι σὰ χάρδια,
τὰ λόγια τὰ γραμμένα εἶναι φιλιά.

Στῆς ψυχῆς μου τῆς ἄρρωστης τὰ βράδια
μπάλσαμο ἔσεῖς καὶ φεγγαροβολιά!
Στοῦ παλατιοῦ μου ἐπάνω τὰ ρημάδια
χορεύουν ξωτικές μὲ τὰ βιολιά.

— Τὰ λόγια σου εἶναι σὰ νὰ μὲ ραντίζουν
ἀνάερα χέρια ἀπὸ ψηλὰ μπαλκόνια
μὲ μυρτιές καὶ μὲ ρόδα, θριαμβευτή.

Τὰ λόγια σου εἶναι σὰ νὰ μοῦ χαρίζουν
μὲ τῆς νυχτιᾶς τὸ φέγγος, μὲ τᾶηδόνια
σὲ πικρὸ δάσος χάρη ὄνειρευτή.

ΚΥΡΙΕ, Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ

Κύριε, γυναίκα ἀμαρτωλή, πολλά,
πολλά, θολά, βαριά τὰ κρίματά μου·
μὰ ὦ Κύριε πῶς ἡ θεότη Σου μιᾶ
μέσ' στήν καρδιά μου!

Κύριε, προτοῦ Σὲ κρύψ' ἡ ἐντάφια γῆ
ἀπὸ τῆ δροσανγῆ λουλούδια πήρα,
κι ἀπ' τῆς λατρείας τὴν τρισβαθὴ πηγῆ
Σοῦ φέρνω μῦρα.

Οἴστρος μὲ σέρνει ἀκολασίας.. Νυχτιά,
σκοτάδι ἀφέγγαρο, ἄναστρο μὲ ζώνει,
τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας· φωτιά
μὲ καίει, μὲ λιώνει.

Ἐσὺ πού ἀπὸ τὰ πέλαα τὰ νερὰ
τὰ ὑψώνεις νέφη, πάρε τα, Ἐρωτά μου,
κυλᾶνε, εἶναι ποτάμια φλογερὰ
τὰ δάκρυά μου.

Γεῖρε σ' ἐμέ. Ἡ ψυχὴ μου πῶς πονεῖ!
Δέξου με Ἐσὺ πού δέκτηκες καὶ γείραν
ἄφραστα ὡς ἐδῶ κάτου οἱ οὐρανοὶ
καὶ σάρκα πήραν.

Στάχραντά Σου τὰ πόδια, Βασιλιά
μου Ἐσύ, θὰ πέσω καὶ θὰ στὰ φιλήσω,
καὶ μὲ τῆς κεφαλῆς μου τὰ μαλλιά
θὰ στὰ σφουγγίσω.

(Τάκουσεν ἡ Εὔα μέσ' στοῦ ἀποσπερνὸ
τῆς Παράδεισος φῶς νάντιχτυπᾶνε
καὶ τρομασμένη κρύφτηκε..) Πονῶ,
σῶσε, ἔλεος κάνε.

Ψυχασώστ', οἱ ἁμαρτίες μου λαός...
Τᾶξειδιάλυτα ποιὸς θὰ ξεδιαλύση;
Ἄμετρητό Σου τὸ ἔλεος, ὁ Θεός!
Ἄβυσσο ἡ κρίση.

ΜΕΣ' ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ...

«Κάθε φορὰ καὶ κάθε τόσο πού περνᾶς,
μὲ βλέπεις μέσ' ἀπὸ τὰ κάγκελα
τῆς φυλακῆς μου.
Ἦχι ἔρωτας τὸ σπλάχνος μοναχὰ
θὰ κάνη ἐσὲ νὰ σταματᾶς,
καὶ τῆς φωνῆς μου πιὸ πολὺ τὸ βραχνοσπάρασμα,
πιὸ πολὺ κι ἀπ' τὸ νόημα τῆς φωνῆς μου,
στὰ κάγκελα μπροστὰ
τῆς φυλακῆς μου.
Μέσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ κάγκελα δὲν ξέρω
παρὰ τὸ χέρι μου νάπλώνω,
κανεὶς δὲ βλέπει τί ὑποφέρω,
κ' ἐγὼ θαμπὰ τὸ βλέπω μόνο.
Τὸ κομμάτι ψωμάκι πού μοῦ δίνεις
νὰ τὸ παίρνω δὲ ντρέπομαι, πεινώ.
Μοῦ φέρνεις φρούτα ζάχαρη καὶ κάποτε βαρὺ καπνό...
Κ' ἐλεύτερη κι ἀμίλητη κυρὰ τῆς καλωσύνης

περνᾶς ἀπόξω ἀπὸ τὰ κάγκελα
τῆς φυλακῆς μου.

Μὴν εἶς' ἐσὺ τὸ φάντασμα

μιᾶς πεθαμμένης ἀπὸ σκοτωμό,

τὸ φωτοφάντασμα μὴν εἶσαι τὰς ψυχῆς μου ;

Πῶς νὰ τὸ πῶ ! τὰ λόγια μου τὰ χάνω. Δὲν τολμῶ.

Τριμμένα, τρύπια μου τὰ ρούχα... Βρωμερός.

—Καημένα νιάτα ! Μιὰ φορὰ

στὸ πλάι μιᾶς νύφης τὶ ὁμορφος πὺν στάθηκα γαμπρός !

Μὰ τώρα ἡ νύφη τί ἔγινε καλὰ δὲν ξέρω πιά,

καλὰ καλὰ μὴδὲ θυμᾶμαι..

Πάει τὸ σπιτάκι πὺν ἄνοιξα. Ποῦ πάει; Ποῦ πάω; Ποῦ πᾶμε;

Πάνε, ὅλα μου ξεφύγαν τὰγκαλιάσματα,

μέσ' ἀπ' τῆς ἀγκαλιᾶς μου τὸ κλουβί, πουλιά.

Κι ἀπόμεινα ἔρμος, κ' ἔξαφνα μὲ εἶδες

φυλακισμένο, ἀνήλιαγο, σκυλι μὲ τὰ σκυλιὰ

νὰ μὲ χτυπᾶν οἱ σταυρωτῆδες.

Θὰ σὲ σπρώχνῃ ἀπὸ τότε νὰ περνᾶς

ἀπόξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς

ὁ οἶστρος ὄχι τῆς ἀγάπης, τῆς ἐπιθυμιᾶς,

μόνο τὸ χρέος μιᾶς ἔγνοιας ἐλεητικῆς..

Πές μου τ'ὄνομά σου !

Στὰ δασιὰ μαλλιά σου

τοῦ ἡλιου διάφανο πάει τὸ στεφάνι·

τρισμακάριστος ὅποιος πεθάνῃ

γιὰ τὸν ἔρωτά σου !

— Στῆ φυλακῆ. Κλέφτης, φονιάς, ἢ ξεπαρθενευτῆς;

Καὶ ποιὰ τιμὴ συγκύλησα καὶ μόλεψα πιά νιάτα ;

Ποιὸ κριμιά, καὶ δὲ μπόρεσες, ὦ κριμιά, νὰ κρατηῆς ;

Ἦ ἐσὺ, ὦ ἐσὺ πὺν σταματᾶς τὴ φτερωτῆ σου στράτα

κάθε φορὰ καὶ κάθε τόσο πὺν περνᾶς

ἀπόξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς μου,

καὶ ὦ ! πὺν σὲ βλέπω σὰ νὰ μοῦ κερνᾶς

κρασιῶν γλυκόπιτου φωτιά

σὲ κάθε φλέβα καὶ σὲ τρίχα καθεμιὰ

τῆς ὑπαρξῆς μου !

Μεθύω, καὶ τὸ μεθύσι μου μεθύσι ἀπὸ χασίς..

Ποιὸς μ' ἔμαθε νὰ πίνω τὸ χασίς,

καὶ ποιὸς μὲ πέρασε ἄνεργο νυχτερευτῆ ἐρμωσπίτη,

μπαίγνιο τοῦ μόρτη, σύντροφο τοῦ ἀλήτη,

μέσ' ἀπ' τοῦ δρόμου τὴν ἐρμιὰ στὰ κρύα τῆς φυλακῆς ;

Ποιὸς μ' ἔμαθε νὰ πίνω τὸ χασίς ;

Ἀπὸ μιὰ λύσσα ἀνήμπορη τὰ δόντια ἂν τριζοδέρνω,

τραυλά, μισά, κοπιαστικά τὰ λόγια κι ἂν τὰ σέρνω,

κι ἂν ἀπὸ μέσα μου ὁ θυμὸς ξεσπάει μὲ τὴ βλαστήμια

τοῦ κάκου, (τὶ τοῦ λυτρωμοῦ τὸ βόλι νὰ φυτέψω

δὲν ξέρω, ἄναντρος κι ἄμαθος, δὲν ξέρω στὰ συντρίμματα

τοῦ λογικοῦ μου.)

κι ἄν τὸν ἀπλῶνω ζήτῳλα τὸ δῖσκο τοῦ χεριοῦ μου
 σ' ἔσὲ κάθε φορὰ πού θὰ σὲ ξαγναντέψω·
 κι ἄν ἀπὸ μένα δὲ σὲ κάνει ὁ πόθος νὰ περνᾷς,
 —μόνο τὸ σπλάχνος τῆς γυναίκας σου καρδιᾶς—
 κι ἄν δὲν τὸ ξέρω και καλὰ τι δένει ἐμὲ ἐδῶ μέσα,
 κι ἄν εἶναι ἀρρώστια τὸ κακό μου ἢ κρῖμα,
 και τί εἶσ' ἐσύ, πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀγγελικό σου ντῦμα,
 κι ἄν εἶσαι σκλάβα, ἀρχόντισσα, τσιγγάνα, πριγκιπέσσα,—
 μὰ σὰ νὰ υποψιάζομαι και σὰ νάχνοθυμᾶμαι
 πὼς κάπου ἄλλοῦ γεννήθηκα.. Πάρε με ἄλλοῦ νὰ πάμε!—
 Ποιὸς ξέρει! Θὰ γεννήθηκα στὸ ἐρωτικό ηῆσί,
 ἐκεῖ πού θὰ γεννήθηκες και θάζησες κ' ἐσύ.
 Μὰ ἡ θύμησή μου δὲ βαστᾷ
 μηδὲ και τῶνομά του.
 Ὁ Ἀπριλιομάης τὸ χαίρεται και γιὰ τὸ φίλημά του
 σβύνουν τὰ μαῦρα κύματα στᾶσπρα τὰ πόδια του μπροστά.
 Ποιὸς ξέρει... Ἐκεῖ και θάζησα, και ὠραῖος και νέος, γιὰτι
 κάποιες ὁρμές πρὸς δρόμους μακρυνούς
 κρατεῖ ὁ θολός μου ὁ νοῦς,
 κι ἀκόμα ἀπὸ ἄλαιομα κάτι σὰ λείψανο κρατεῖ,
 τῶν ἀντρειωμένων πάλαιομα σὲ ἀλαργεμένα χρόνια
 πότε γιὰ στέφανα ἀγγιλιᾶς, πότε γιὰ θεῖα λαγγόνια.
 Και κάποια λόγια φύλαξα,
 μαργαριτάρια σὲ ἀλογάριαστο κουτί,
 και κάποια λόγια ἀπὸ τὸ φῶς και ἀπὸ τὴ μουσική.»

ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΙ...

Χτὲς βράδι οἱ λογισμοί, κόκκινοι κρίνοι,
 φωιτὰ ἡ καρδιά, ἡ στιγμή πανώρια ρούσα,
 μὲ ἀλάφιασμα χαλκιᾶ, μπρὸς στὸ καμῖνι
 σκληρὴ ἡδονὴ σκληρὰ σφυροκοποῦσα.

Σήμερα ἡ πύρη πάει κ' ἡ θολὴ φούρια,
 γιὰτι ροδογελᾶ καθάρια αὐγούλα,
 σὰν πρωτόπλαστα εἶν' ὄλα, σὰν καινούρια.

— Πάμε! Ἐτοιμη γιὰ μᾶς τοῦ ὄνειρου ἡ Θούλα,
 Σιβυλλικά βιβλία κρατῶ στὰ χέρια,
 λευκόμαλλος ἱερέας λευκοντυμένος,
 μᾶς καρτερᾶν τοῦ ἰδανικοῦ τᾶστέρια
 κ' ἡ Ψυχὴ κόρη και ὁ Ἔρωτας παρθένος,
 και ὀρθὲς ἀπέξω ἀπ' τῶν Ἐδὲμ τίς θύρες
 οἱ Λάουρες, οἱ Μπεάτρικες, οἱ Ἐλβίρες.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ